

satte Lovforslag, og efter de Forhandlinger, jeg mundtlig har haft Lejlighed til at føre med det ærede Udvalg, kan jeg tiltræde samtlige af Udvalget og dets Flertal stillede Ændringsforslag. Det glæder mig, at Flertallet ikke har villet begrænse Loven til de nærmest foreliggende Tilfælde, men har villet give en almindelig Bemyndigelse for Forsvarsministeren til i lignende Tilfælde, naar der foreligger en Bevilling, at kunne ekspropriere, og det ikke blot til Ejendom, men ogsaa til Brugsret, thi det vilde være aldeles urimeligt, hvis man vilde paalægge Forsvarsministeriet at skulle ekspropriere til Ejendom, hvor det gjaldt Anlæggelse af Skydebaner eller i visse Tilfælde Øvelsespladser, naar man kun en vis Tid af Aaret skulde benytte dem. Derfor vil det være ønskeligt og praktisk i visse Tilfælde kun at ekspropriere Brugsretten.

Men medens jeg altsaa kan takke Flertallet for dets Stilling til denne Sag, maa jeg fraraade at stemme for Mindretallets Indstilling, der gaar ud paa at begrænse Loven til kun at gælde Spørgsmaalet om Udvidelse af Øvelsespladsen i Helsingør og om nye Skydebaner i Aalborg. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) var bekymret for Grundlovens § 82 og fandt særlig Tilslutning af det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Holstein-Holsteinborg). Men jeg skal gøre opmærksom paa, at denne Bestemmelse, som indeholdes i § 82, har faaet sin praktiske Fortolkning gennem adskillige Love, som ere vedtagne, siden Grundloven af 5. Juni 1849 blev vedtagen. Der er jo givet Kommunerne Ret til i visse Tilfælde at kunne ekspropriere, saaledes til Grusning af deres Veje, og de kunne ogsaa ekspropriere til Brug ikke blot til Ejendom. Marineministeriet har ogsaa faaet Tilfaldelse ved særlig Lov til at ekspropriere til Anlæg af Fyr, ikke at tale om, at man giver Ret til Ekspropriation af Ejendomme ikke blot til Anlæg af Statsbaner, men ogsaa til Anlæg af Privatbaner. Man har saaledes paa forskellige Omraader gennem Tiderne givet en praktisk Fortolkning af Bestemmelserne i Grundlovens § 82, og jeg kan derfor ikke se, at de Herrer behøve at være angst for, at Ejendomsretten skulde blive krænket ved, at man vedtager det foreliggende Lovforslag.

Det førstnævnte ærede Medlem mente ikke, at hans Argumenter vilde slaa igennem i dette Ting, fordi Forslaget angaar militære Forhold, og det ærede Medlem havde den Opfattelse, at naar det drejer

sig om militære Spørgsmaal, have hans Grunde ikke den Jordbund her i Tinget, som de maaske ellers kunne have, naar der er Tale om civile Foranstaltninger. Det er imidlertid et Mellemværende, som det ærede Medlem maa afgøre med sine Kolleger her i Tinget, om de ville tage hans Argumenter for gode Varer. Et saa delikat Forhold vil jeg ikke blande mig i, det vedkommer ikke mig, jeg noterer det kun. For mit Vedkommende vil jeg kun sige, at det var ønskeligt, om man her fra alle Sider vilde respektere samtlige Statsinstitutioner ligeligt. Militæretaten er nu en Gang et Statsformaal, der eksisterer Forsvarslove, som skulle respekteres, og der foreligger, forekommer det mig, Forhold, overfor hvilke alle burde stille sig lige uden Hensyn til, om det er et militært Formaal eller ej. Naar man erkender, at det er nødvendigt, at dette eller hint Formaal fremmes, gør det mig ondt, at man gør Forskel paa militære Foranstaltninger og civile Foranstaltninger. Saa længe vi have en militær Lovgivning, og saa længe vi have et Forsvarsvæsen, vilde jeg ønske, at man vilde respektere dette og de Mænd, som tjene i Forsvaret, ligesom man respekterer de Mænd, der tjene i de civile Etater.

Det ærede Medlem kom ind paa Spørgsmaalet om, hvorfor Helsingør vil blive benyttet som Garnisonsby, i alt Fald indtil videre. Jeg ved nu ikke rigtigt, om det er af Hensyn til Forsvarsvæsenet, eller det er af særlig Interesse for mig, at det ærede Medlem rejser dette Spørgsmaal, men jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at i Loven om Forsvarets Ordning, i den nugældende Hærlov og i Garnisonsloven, som jeg fik gennemført i forrige Rigsdagssamling, findes der ikke en Tøddel om, hvilke Byer der skal være Garnisonsbyer. Det er ganske rigtigt, at der i Forsvarskommissionens Betænkning og i adskillige andre Betænkninger og Anmærkninger til Lovforslag har været fremført andre Opfattelser angaaende denne Sag, men i Loven om Garnisonsforholdenes Ordning paa Sjælland vil det ærede Medlem ikke finde en eneste Bestemmelse om, hvilke Byer der skal være Garnisonsbyer. Det er overladt til Forsvarsministeren herom at forhandle med vedkommende Kommunalraad og træffe Bestemmelser, eftersom man anser det for praktisk. Forholdet er nu det, at Helsingør jo har været Garnisonsby i mange Aar, men nu er at betragte som en Øvelsesplads, idet Mobilisering i Tilfælde af Krig ikke foregaar